

SOPHIE KINSELLA

V LÁSCE NIC NEUTAJÍŠ

**DOKÁŽEŠ
UDRŽET
TAJEMSTVÍ?**

NYNÍ TAKÉ JAKO FILM

Dokážeš udržet tajemství?

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Sophie Kinsella

Dokážeš udržet tajemství? – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**DOKÁŽEŠ
UDRŽET
TAJEMSTVÍ?**

SOPHIE
KINSELLA

**DOKÁŽEŠ
UDRŽET
TAJEMSTVÍ?**

Přeložila Ludmila Havlíková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2003 Sophie Kinsella

All rights reserved.

Z anglického originálu *Can You Keep A Secret?*
(Published by Black Swan Book in 2003 in Great Britain)

přeložila © 2006, 2019 Ludmila Havlíková

Redakce textu: Hana Pešinová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Čtvrté vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5300-1 tištěná kniha

ISBN 978-80-759-5302-5 ePub

ISBN 978-80-759-5303-2 Mobi

ISBN 978-80-759-5304-9 PDF

PRO H. – ČLOVĚKA, PŘED NÍMŽ
ŽÁDNÉ TAJEMSTVÍ NEMÁM.
NO, VLASTNĚ SKORO ŽÁDNÉ.

PODĚKOVÁNÍ

Vřele děkuji Marku Hedleymu, Jenny Bondové, Rosii Andrewsové a Olivii Heywoodové za jejich četné rady.

A jako vždy patří můj vděk Lindě Evansové, Patricku Plonkington-Smytheovi, Aramintě Whitleyové i Celi Hayleyové, a také mým chlapcům a celému vedení.

Jedna

SAMOZŘEJMĚ že mám svá tajemství.

Přirozeně. Každý jich má aspoň pár. Je to naprosto normální. A určitě jich nemám víc než všichni ostatní.

Nemluvím teď o žádných převratných, ohromujících tajemstvích. Jako třeba že prezident se chystá svrhnout bombu na Japonsko a jediný, kdo dokáže spasit celý svět, je Will Smith. Jenom o normálních, běžných tajemstvích.

Jako například o těchto několika, která mě teď jen tak namátkou napadají:

1. Moje kabelka značky Kate Spade je imitace.
2. Zbožňuju sladké sherry, což je to nejstaromódnější pití v celém vesmíru.
3. Nemám ponětí, k čemu je NATO. A dokonce ani netuším, co to je.
4. Vážím osmapadesát kilo, a ne dvaapadesát, jak si myslí můj přítel Connor. (Na svou obranu ale musím uvést, že když jsem mu to řekla, právě jsem chtěla začít držet dietu. A upřímně řečeno, šest kilo není až tak velký rozdíl.)
5. Vždycky jsem si myslela, že Connor vypadá tak trochu jako Ken. Ten od Barbie.
6. Někdy při vášnivém sexu, právě když jsme v nejlepším, je mi zčistajasna do smíchu.
7. O panenství jsem přišla s Dannym Nussbaumem v ložnici pro hosty, zatímco se mamka s tatškou v přízemí dívali na *Bena Hura*.
8. Vypila jsem víno, které chtěl tatka nechat dvacet let odležet.

9. Zlatá rybička Sammy není tatáž zlatá rybička, kterou mi dali tatka s mamkou na starost, když odjížděli do Egypta.
10. Když mě moje kolegyně Artemis našte, upíjím jí obohacený pomerančový džus. (Což se stává skoro každý den.)
11. Kdysi se mi zdál podivný lesbický sen o mé spolubydlící Lissy.
12. Tanga mě škrtí.
13. Odjakživa jsem byla skálopevně přesvědčená, že jsem naprosto jiná než ostatní a že na mě hned za rohem čeká úžasně vzrušující nový život.
14. Nemám ponětí, s čím mě začne otravovat ten chlap v šedém obleku.
15. Kromě toho jsem stejně zapoměla, jak se jmenuje.

Poprvé jsem ho viděla teprve před deseti minutami.

„Věříme v logistické formativní aliance,“ hučí zastřeným hlasem, „na všech úrovních.“

„To rozhodně,“ přitakávám mu rozzářeně, jako bych tím chtěla říct: Cožpak to vůbec někdo může vidět jinak?

Logistické. Co to vůbec znamená?

Oh, bože můj. Co když se mě na to někdo zeptá?

Nechovej se jako idiot, Emmo. Nikdo se na tebe přece hned nevytasí s otázkou: „Co znamená slovo logistický?“ Jsem přece marketingový profík, ne? Samozřejmě že mám tyhle věci v malíčku.

A kdyby s tím náhodou někdo vyrukoval, prostě změním téma. Taký bych mohla vtipně poznamenat, že logistika se už na mně vyřádila nebo něco v tomhle smyslu.

Nejdůležitější je zachovat si zdání důvěryhodnosti a pracovní zdatnosti. Dokážu to. Je to moje životní příležitost a nemíním ji zpackat.

Sedím na ředitelství společnosti Glen Oil v Glasgow, a jak se tak dívám na svůj obraz, který se odráží v okně, vypadám jako nesmírně výkonná, podnikavá žena. Vlasy mám vyžehlené, v uších nenápadné náušnice, jaké se doporučují v člancích na téma „Jak získat to pravé zaměstnání“, a na sobě nový elegantní kostýmek z butiků Jigsaw. (Vlastně je skoro jako nový. Koupila jsem ho v charitativním bazaru

ve prospěch výzkumu rakoviny a jenom přišla chybějící knoflík, ale skoro vůbec byste to nepoznali.)

Jsem tady jako zástupce společnosti Panther Corporation, kde pracuju. Na téhle schůzce mají zástupci firem Panther a Glen Oil dokončit přípravy reklamní kampaně k propagaci energetického nápoje Panther Prime s brusinkovou příchutí a já jsem sem dnes ráno speciálně kvůli tomu přiletěla z Londýna. (Firma mi zaplatila letenky i všechno ostatní!)

Jakmile jsem dorazila na místo, mládenci z marketingového oddělení Glen Oil se začali předvádět a vypočítávat, kdo je z nich nejzcestovalejší; oháněli se přitom kilometry strávenými ve vzduchu i nenadálými lety do Washingtonu. Mám za to, že jsem jim v tom chvástání docela věrohodně sekundovala. (Až na jednu maličkost – když jsem jim vyličila svůj let concordem do Ottawy, ukázalo se, že concordy do Ottawy vůbec nelétají.) Mám-li však přiznat pravdu, je to vůbec poprvé, co jsem letěla na služební cestu.

Fajn. A mám-li přiznat *skutečnou* pravdu, je to vůbec poprvé, co jsem měla dojednat nějaký obchod. Ve společnosti Panther pracuju jedenáct měsíců jako asistentka v oddělení marketingu a až doteď jsem směla jenom opisovat na počítači různé dokumenty, zajišťovat pracovní schůzky pro ostatní zaměstnance, obstarávat obložené chlebíčky a vyzvedávat z čistírny svršky svého šéfa.

Takže tohle je pro mě vlastně průlom v kariéře. A kojím v sobě skromnou naději, že pokud odvedu kvalitní práci, možná mě povýší. V pracovní smlouvě mám dodatek „po roce možnost přerazení do vyšší funkce“ a v pondělí se mám dostavit ke svému šéfovi Paulovi ohledně zhodnocení svého dosavadního působení. Našla jsem si slovo „hodnocení“ ve firemním manuálu a dočetla jsem se, že podobná audience skýtá „ideální příležitost k rozhovoru o dalším služebním postupu“.

Služební postup. Při pouhém pomyšlení na povýšení cítím, jak se mi kolem srdce rozlévá důvěrně známá touha. Taťkovi bych tak dokázala, že nejsem úplný ztroskotanec. A mamce. A Kerry. Kéž bych tak mohla zajet domů a jen tak nenuceně prohodit: „Mimochodem, povýšili mě na obchodní manažerku.“

Emma Corriganová, obchodní manažerka.

Emma Corriganová, viceprezidentka obchodního oddělení.

Pokud teď ovšem všechno vyjde tak, jak má. Paul tvrdil, že smlouva je dojednaná a dokonale ošetřená, takže už stačí jen přikyvovat a potřásat si s přítomnými pravicí, což svedu dokonce i já. A mám dojem, že prozatím se skutečně všechno vyvíjí dobře.

Je sice pravda, že devadesát procentům z toho, o čem se tu debatuje, nerozumím, ale při závěrečných zkouškách z francouzštiny na střední škole jsem taky ničemu nerozuměla, a přece jsem nakonec dostala chvalitebnou.

„Inovace... analýza... rentabilita...“

Muž v šedém obleku neustále monotónně hučí o tom či onom. Natahuju ležérně ruku a přitahuju si k sobě jeho navštívenku, abych si ji mohla přečíst.

Doug Hamilton. Dobrá. Fajn, tohle si dokážu zapamatovat. Doug. Je to snadné. Představím si Douglase. Michaela. S *hamburgerem*... Což je... ujetá představa... a...

Fajn. Zapomeňme na to. Prostě si to jméno poznamenám.

Zapisuju si do bloku „inovace“ a „Doug Hamilton“ a rozpačitě se vrtím na židli. Bože, ty kalhotky se mi vážně strašně zařezávají. Tanga jsou podle mě nepohodlná skoro pořád, ale tahleta zvlášť. Možná proto, že jsou o dvě čísla menší.

Možná proto, že mi je koupil Connor, který prodavačce v obchodu s dámským prádlem vysvětlil, že vážím dvaapadesát kilo. No a ta z toho vyvodila, že musím mít číslo osm. Osm!

(Upřímně řečeno mám pocit, že to od ní byla pěkná ničemnost, protože jí přece muselo sepnout, že jsem mu nepřiznala pravý stav věcí.)

Takže je tu Štědrý večer, vyměňujeme si dárky a já vybaluju tahle úchvatná světlounce růžová tanga. Číslo osm. A mám jenom dvě možnosti.

A. Přiznat pravdu: „Vlastně jsou moc malá, ve skutečnosti mám velikost dvanáct a mimochodem, nevážím dvaapadesát kilo.“ Nebo...

B. Narvat je na sebe.

Vlastně se tak moc nestalo. Ani mi potom nebyly vidět zarudlé

proužky na kůži. A stačilo jen pokaždé rychle odstříhnout značku s velikostí ze všech šatů a prádla, které jsem si kupovala, aby Connor nikdy nic nepoznal.

Nemusím zdůrazňovat, že od té doby tenhle kus prádla nijak často neoblékám. Ale čas od času se na tanga podívám a vidím, jak vypadají nádherně a drazé, a pomyslím si: No tak, přece nemůžou *až tak* škrtit, a nějak se do nich nacpu. Což je přesně to, co jsem udělala dnes ráno. Dokonce mě napadlo, jestli jsem nezhubla, protože jsem se v nich nijak zvlášť zle necítila.

Jsem prostě nenapravitelná trubka.

„... bohužel vzhledem k inovaci... zásadní přehodnocení... máme za to, že je nutné zvážit další spolupráci...“

Až do této chvíle jsem jen seděla, přikyvovala a v duchu si libovala, že tohle pracovní jednání je úplná hračka. Jenomže teď se mi vrývá do mozku Hamiltonův hlas. Co to povídá?

„... dva výrobky vybočují... neslučují se...!“

Co se vlastně neslučuje? Co mělo znamenat to zásadní přehodnocení? Vyplašilo mě to. Třeba to není jenom jalové tlachání. Možná že skutečně něco *říká*. Tak si ho rychle poslechněme.

„Oceňujeme účelnou a efektivní spolupráci, která v minulosti spojovala firmy Panther a Glen Oil,“ prohlašuje Doug Hamilton. „Ale budete souhlasit s tvrzením, že se teď nepochybně ubíráme opačným směrem.“

Opačným směrem?

Mluví snad celou dobu právě o *tomble*?

Žaludek mi vysílá znepokojené signály.

To snad nemůže –

Snaží se z té dohody vycouvat?

„Promiňte, Dougu,“ ozývám se co možná nejnenučenějším hlasem. „Celou dobu jsem vás přirozeně bedlivě sledovala.“ Vysílám k němu přátelský úsměv ve stylu „jsme tady přece všichni profesionálové“. „Ale kdybyste mohl... ehm... abychom si všichni mohli...“

Přeloženo do normálního jazyka: prosím, aby mi to ještě jednou zopakoval.

Doug Hamilton si s tím druhým člověkem vyměňuje významné pohledy. „Poněkud nás mrzí vaše hodnoty.“

„Moje hodnoty?“ Propadám panice.

„Hodnoty, které propaguje váš *výrobek*,“ odpovídá Hamilton a provrtává mě zvláštním pohledem. „Jak tu právě vysvětlujeme, v naší firmě Glen Oil se právě odehrává bouřlivý inovační proces a chceme se prezentovat jako společnost, která vyrábí benzin *šetrný* k životnímu prostředí, jak ostatně naznačuje naše nové logo – květ narcisu. A máme dojem, že energetický nápoj Panther Prime, jehož prezentace je založena na sportovním klání a soutěživosti, prostě působí příliš agresivně.“

„Agresivně?“ Nevěřicně na něj zírám. „Ale.. vždyť je to... ovocný nápoj.“

Nedává to smysl. Glen Oil je firma, která vypouští do vzduchu čmoud a zplodiny a ničí přírodu na celém světě. A Panther Prime je nevinný ovocný nápoj s brusinkovou příchutí. Co na něm může být agresivního?

„Hodnoty, které propaguje,“ opakuje a ukazuje na hromadu propagačních letáků na stole. „Energie, elitářství, mužnost. Už sám reklamní slogan ‚Zachovej tempo!‘ mluví sám za sebe. Upřímně řečeno, zdá se mi trochu staromódní.“ Krčí rameny. „Prostě máme za to, že společný postup nepřipadá v úvahu.“

Ne. Ne. Je to jen zlý sen. Přece nebere zpátečku.

Všichni v naší firmě usoudí, že je to moje vina. Pomyslí si, že jsem všechno zmršila já, a budou se na mě dívat jako na totálního idiota.

Srdce mi buší jako o závod. Tváře mi hoří. Nic takového nesmím připustit. Ale co jim mám říct? Nic jsem si nepřipravila. Paul tvrdil, že je všechno dohodnuté a že mám jen jediný úkol – potrást si s nimi pravicí.

„Než dospějeme ke konečnému rozhodnutí, rozhodně to ještě probereme,“ pokračuje Doug a vrhá na mě letmý úsměv. „A jak už jsem řekl, rádi bychom zůstali se společností Panther ve styku, takže naše nynější setkání můžeme každopádně považovat za přínosné.“

Odsunuje židli od stolu.

Takhle to nemůžu nechat! Musím se pokusit všechny je přesvědčit. Musím vyvinout veškeré úsilí a tu smlouvu dotáhnout do konce. *Uzavřít ji.*

„Počkejte!“ slyším vlastní hlas. „Jenom... okamžik! Musím se zmínit o několika věcech.“

O čem to mluvím? Neexistuje nic, o čem bych se mohla zmínit.

Na stole stojí plechovka s energetickým nápojem Panther Prime. Beru ji do ruky pro inspiraci. Hraju o čas. Vstávám, přecházím doprostřed místnosti a zvedám plechovku vysoko do vzduchu, takže ji všichni mají na očích.

„Panther Prime je... nápoj pro sportovce.“

Následuje pauza a ostatní zdvořile mlčí. Tváře mě brní.

„Je to... ehm... velmi...“

Proboha, co to provádím?

Pokračuj, Emmo. Přemýšlej. Mysli na nápoj Panther Prime... mysli na drink Panther Cola... mysli... mysli...

Ano! Samozřejmě!

Fajn. Takže pěkně od začátku.

„Od té doby, kdy se v osmdesátých letech objevila na trhu novinka Panther Cola, se nápoje firmy Panther staly symbolem energie, vzrušení, povzbuzení a dokonalosti,“ říkám naprosto plynule.

Díky bohu. Je to standardní reklamní upoutávka na limonádu Panther Cola. Opisovala jsem ji nejmíň milionkrát, takže bych ji dokázala odrážet i ve spánku.

„Nápoje značky Panther jsou na našem trhu pojmem,“ pokračuji. „Naše logo je jedním z nejuznávanějších na světě a slogan ‚Zachovej tempo!‘ vstoupil do učebnic. Nabízíme společnosti Glen Oil naprosto ojedinělou příležitost připojit se k této prvotřídní, světově proslavené značce.“

Sebevědomí mi stoupá, takže začínám rázovat po místnosti a mávat rukou, ve které třímám plechovku. „Zákazník, který si koupí zdravý nápoj Panther, dává na srozuměnou, že ho uspokojí pouze prvotřídní kvalita.“ Klepu volnou rukou do plechovky. „Očekává od tohoto energetického nápoje to nejlepší, podobně jako očekává to nejlepší od benzínu, který si kupuje, a to nejlepší očekává i sám od sebe.“

Připadám si, jako by mi narostla křídla! Jsem fantastická! Kdyby mě teď viděl Paul, z fleku by mě povýšil!

Přistupuju ke stolu a dívám se Dougu Hamiltonovi přímo do očí.

„Když zákazník firmy Panther otevírá tuhle plechovku, dává tím celému světu jasné najevo, jaká je jeho volba. Žádám Glen Oil, aby učinil totéž.“

Končím svůj projev a stavím plechovku doprostřed stolu, беру za přivařený kroužek a s chladně vyzývavým úsměvem jím trhám a plechovku otevírám.

Připomíná to erupci sopky.

Šumivý nápoj s brusinkovou příchutí vybuchuje a valí se z plechovky, rozlévá se po stole jako odpudivá červená břečka, vsakuje se do rozložených papírů a... proboha, ne... rozstříkne se po košili Douga Hamiltona.

„Do pytle,“ vyhrknu a lapám po dechu. „Chci říct, že mě to nesmírně mrzí...“

„Ježíši Kriste,“ vzdychá Doug Hamilton nevrle a vytahuje si ze saka kapesník. „Půjdu ty skvrny vyčistit?“

„Eh...“ Bezmocně sahám po plechovce. „Nevím.“

„Přinesu nějakou utěrku,“ nabízí se druhý muž a zvedá se od stolu.

Dveře se za ním zavírají a místnost se topí v tichu, přerušovaném jen zvukem kapek brusinkového nápoje pomalu dopadajících na podlahu.

Cívím na Douga Hamiltona, tváře mi hoří a oči se mi podlévají krví.

„Prosím vás...“ soukám ze staženého hrdla a odkašlávám si. „Neříkejte to mému šéfovi.“

Tak přece. Zbabrala jsem to.

Vleču se napříč halou glasgowského letiště a cítím se totálně zničená. Doug Hamilton se nakonec zachoval docela mile. Ujistil mě, že ty skvrny určitě půjdou vyprat, a slíbil mi, že se o tom Paulovi nezmíní. Názor na tu smlouvu ale nezměnil.

Moje první významné služební jednání. Moje první obrovská příležitost. A stane se tohle. Nejradši bych ode všeho utekla, zavolala do kanceláře a oznámila: „Takhle to prostě dopadlo, už mě nikdy neuvidíte; a jen tak mimochodem, tu kopírku jsem tehdy ucpala já.“

Jenomže to nejde. Za poslední čtyři roky je to moje už čtvrté zaměstnání. Prostě to musí vyjít. Abych neztratila hrdost. Abych neztratila sebeúctu. A taky proto, že taťkovi dlužím čtyři tisíce liber.

„Co vám můžu nabídnout?“ ptá se mě australský mladík a já zvedám zmateně hlavu. Přijela jsem na letiště o hodinu dřív a zamířila přímo do baru.

„Ehm...“ V hlavě mám úplně vymeteno. „Ehm... bílé víno. Ne, vlastně vodku s tonikem. Děkuju.“

Když se ode mě odvrátí, usedám na barovou židličku. Vtom přichází nějaká letuška s vlasy spletenými do francouzského copu a sedá si o dvě stoličky dál. Usmívá se na mě a já jí odpovídám mdlým zvlněním rtů.

Nemám tušení, jak svou kariéru budoují ostatní, vážně to nevím. Jako moje nejstarší přítelkyně Lissy. Odjakživa se chtěla stát právničkou – a teď, tramtadadá! Pracuje jako obhájkyň a specializuje se na majetkovou kriminalitu. Já neměla ponětí, co budu dělat, ani když jsem končila vysokou školu. První zaměstnání jsem si našla v realitní kanceláři, a to jenom kvůli tomu, že jsem si vždycky ráda prohlížela nejruznější domy, a navíc jsem ve zprostředkovatelné práce narazila na tu dámu s rudě nalakovanými nehty, která mi tvrdila, že si tam vydělává obrovské peníze a ve čtyřiceti letech bude most odejít na odpočinek.

Jenomže jsem tu práci začala nenávidět, hned jak jsem nastoupila. Nesnášela jsem všechny ostatní nováčky v branži. Nesnášela jsem, že musím vyslovovat takové výrazy jako „nádherná poloha“. A nesnášela jsem takové praktiky, jako například když někdo řekl, že si může dovolit bydlení za 300 000 liber, museli jsme mu vylíčit všechny přednosti domu za 400 000, a pak se na něj dívat spatra, jako bychom mu chtěli říct: „Vy máte jen 300 000? Bože, vy jste ale ztroskotanec!“

A tak jsem doma po půl roce oznámila, že se chci vrhnout naprosto jiným směrem a stanu se místo toho fotografkou. Byl to naprosto úžasný okamžik, jako scéna z nějakého filmu. Taťka mi půjčil na kurz pro fotografy a na fotoaparát a já spřádala sny o nové, úžasné, tvůrčí kariéře, která mi od základu změní život...

Jenomže se nic takového nestalo.

Předně bych se vás ráda zeptala: Máte ponětí, kolik si takový asistent fotografa vydělá?

Nic. Vůbec nic.

Což by mi tehdy až tak moc nevadilo, kdyby mi někdo takové asistentké místo vůbec nabídl.

Zhluboka vzdychám a zírám na svůj obraz v zrcadle za barovým pultem. Kromě všeho ostatního se mi vlasy, které jsem si ráno tak pečlivě narovnala žehličkou, zase zkadeřily. Jako obvykle.

Aspoň že jsem nebyla jediná, kdo to nikam nedotáhl. Z osmi lidí, kteří se mnou navštěvovali kurz pro fotografy, uspěl jen jeden, který teď dělá pro *Vogue* a tak. Další fotí svatby, jedno děvče se zapletlo s vyučujícím, jiná se dala na cestování, jedna skončila ve fotolabu Snappy Snaps a jedna v bance Morgan Stanley.

Mezitím jsem stále hlouběji zabředávala do dluhů, takže jsem hledala spásu a začala se poohlížet po takových zaměstnáních, kde se daly vydělat trochu slušné peníze. Nakonec jsem se tedy před jedenácti měsíci uchytila jako asistentka v marketingovém oddělení firmy Panther Corporation.

Barman přede mě staví vodku s tonikem a provrtává mě tázavým pohledem. „Hlavu vzhůru!“ povzbuzuje mě. „Přece to není až tak zlé!“

„Děkuju,“ odpovídám vděčně a upíjím ze sklenky. Cítím se trochu líp. Když zvedám drink k ústům podruhé, zvoní mi mobil.

Z nervozity se mi obrací žaludek. Jestli mi volají z kanceláře, budu předstírat, že neslyším.

Ale není to nikdo z práce. Na maličkém displeji naskakuje naše domácí číslo.

„Nazdar,“ hlásím se, jakmile stisknu zelené tlačítko.

„Čau!“ slyším Lissyin hlas. „To jsem jenom já! Tak jak to šlo?“

Lissy je moje spolubydlící a moje nejstarší přítelkyně na světě. Má tmavé nepoddajné vlasy, IQ kolem 600 a je to ten nejmilejší člověk, jakého znám.

„Byla to katastrofa!“ přiznávám zmučeně.

„Co se stalo? Ty tu smlouvu nemáš?“

„Nejenže nemám žádnou smlouvu, ale navíc jsem tím brusinkovým nápojem polila marketingového ředitele Glen Oil.“

Vidím, že letuška o kus dál u barového pultu dusí smích, a polévá mě horko. Bezva. Teď už to ví celý svět.

„Propána.“ Skoro *cítím*, jak se Lissy snaží vymyslet něco, čím by mě utěšila. „No, aspoň jsi upoutala jejich pozornost,“ říká nakonec. „Určitě jsi v nich zanechala nesmazatelný dojem.“

„Asi jo,“ připouštím nerudně. „Hele, nesháněl se po mně někdo?“

„Počkej! No... ne. Vlastně ti volal tatka, ale... hm... víš... nebylo to...“ vytáčí se.

„Lissy. Co chtěl?“

„Mám dojem, že tvoje sestřenice získala nějaké ocenění,“ vysvětluje Lissy omluvně. „Chtějí to v sobotu oslavit spolu s narozeninami tvou mamky.“

„Aha. Bezva.“

Bořím se ještě hlouběji do barové židličky. Přesně tohle jsem teď potřebovala. Sestřenici Kerry třímající v ruce nějakou stříbrnou vázu pro nejlepšího majitele cestovní kanceláře na světě a v přilehlém vesmíru.

„A volal taky Connor. Chtěl vědět, jak ti to dopadlo,“ kvapně dodává Lissy. „Byl miloučkový, tvrdil, že ti nechce volat na mobil, aby tě náhodou nevyrušil během jednání.“

„Vážně?“

Poprvé za celý den mi něco trochu pozvedlo náladu.

Connor. Můj přítel. Můj báječný, pozorný přítel.

„Je to vážně zlatíčko,“ pokračuje Lissy. „Říkal, že celé odpoledne sedí na nějaké důležité poradě, ale ten squash prý už kvůli tobě zrušil, takže jestli si s ním chceš vyrazit na večeři?“

„Och,“ vydechla jsem s náznakem potěšení v hlase. „Tak dobře, to bude fajn. Děkuju, Lissy.“

Zamačkávám telefon, znovu upíjím vodu a už se mi trochu zvedá nálada.

Můj přítel.

Julie Andrewsová to řekla přesně. Když mě pokouše pes nebo bodne vosu... prostě si vzpomenu, že mám přítele, a už mi nepřipadá, že všechno stojí za hovno.

Nebo jak to bylo přesně.

A ne jen tak ledajaký přítel. Ale vysoký, krásný a chytrý muž, který

je podle časopisu *Marketing Week* „jedním z nejbystřejších mozků v soudobém marketingovém výzkumu.“

Sedím, hledím si své vodky a dovoluju myšlenkám na Connora, aby se mi zahnízdlily v mozku a uklidnily mě. Třeba na to, jak se mu ve slunci lesknou vlasy nebo jak se pokaždé usmívá. Nebo jak mi nedávno vylepšil počítač, aniž jsem se ho o to prosila, a jak... jak...

Najednou mám v hlavě prázdno. Je to divné. Vždyť Connor je báječný v tolika směrech. Počínaje... dlouhýma nohama. Ano. A širokými rameny. Až po to, jak se o mě staral, když jsem ležela s chřipkou. Napadá mě, kolik mužů by se zachovalo jako on? Přesně tak.

Mám ohromné štěstí, vážně.

Odkládám telefon, prohrabuju si rukou vlasy a zalétám pohledem k hodinám za barovým pultem. Do odletu mi zbývá ještě čtyřicet minut. Už se to blíží. Nervy se mi začínají ozývat a pociťuju mravenčení po celém těle, takže si ještě dopřávám vydatný doušek vodky a dopíjím sklenku do dna.

Budu v pohodě, dodávám si odvalu už po milionté. Budu naprosto v pořádku.

Nebojím se. Jenom... jenom...

Tak jo. Bojím se.

16. Děsně se bojím létat.

Nikdy v životě jsem nikomu nepřiznala, že mám strach z létání. Připadá mi to slabošské. A nejde vlastně o žádnou fobii. Že bych třeba vůbec nedokázala *nastoupit* do letadla. Jenom... prostě bych mnohem radši dala přednost pevné zemi.

Dřív mi to hrůzu nenahánělo. Ale během několika posledních let jsem postupně začala ztrácet nervy. Víím, že je to nesmysl. Uvědomuju si, že každý den létají tisíce lidí a že vám ve vzduchu hrozí menší nebezpečí, než když ležíte doma v posteli. Že pravděpodobnost letecké havárie je menší než... než že si třeba najdete v Londýně mužského.

Ale přesto. Prostě létání nemám ráda.

Možná bych si měla dát ještě jednu vodku.

Než zazněla výzva k nástupu do letadla, vypila jsem ještě dvě vodky a cítím se teď mnohem lépe. Myslím, že má Lissy pravdu. Aspoň jsem po sobě zanechala nesmazatelný dojem, ne? A určitě si mě budou pamatovat. Takže když rázuju k bráně a prsty pevně svírám příruční kufřík, skoro si už začínám znovu připadat jako sebevědomá, výkonná, podnikavá žena. Cestou mímám jiné lidi. Usmívají se na mě, já jim jejich široké úsměvy oplácím a ve skrytu duše mě ty nenadálé projevy přátelství těší. Tak to vidíte. Svět přece jenom není až tak špatný. Člověk si prostě musí zachovat optimistický nadhled. V životě se může stát cokoli, nemám pravdu? Nikdy nevíte, co vás čeká za nejbližším rohem.

Přicházím ke vchodu do letadla a vidím, že hned u dveří přebírá od cestujících palubní lístky letuška s francouzským copem, kterou jsem předtím viděla sedět u baru.

„Zdravím, ráda vás zase vidím,“ hlaholím s úsměvem. „To je ale náhoda!“

Letuška na mě jen mlčky zírá.

„Těší mě. Ale...“

„Co je? Proč ten rozpačitý pohled?“

„Promiňte. Jenom... víte, že...“ Váhavě ukazuje na mou halenku.

Hedvábná blůzka se mi cestou samovolně rozepnula. Tři horní knoflíčky vyklouzly z dírky a celý předek blůzy mám rozevřený.

Je mi vidět podprsenka. Růžová krajková podprsenka. Ta, která při praní trošičku pouští barvu.

Tak proto se na mě ti lidé tolik usmívali. Ne kvůli tomu, že svět je báječné místo k životu, ale proto, že viděli ženskou, které vylézala z výstřihu růžová podprsenka.

„Děkuju,“ mumlám, třesoucími se prsty si dopínám knoflíčky a tváře mi hoří ponížením.

„Dneska asi nemáte svůj den, vidíte?“ Letuška se na mě soucitně usmívá a natahuje ruku pro můj palubní lístek. „Promiňte, ale nemohla jsem neslyšet, co jste předtím říkala do telefonu.“

„To je v pořádku.“ Vysílám k ní zkormoucený úsměv. „Ne, tenhle

den pro mě nepatřil k nejlepším v životě.“ Studuje můj palubní lístek a obě mlčíme.

„Něco vám povím,“ pokračuje po chvilce šeptem. „Nechtěla byste se teď trochu dát dohromady?“

„Co? Jak?“ Dívám se na ni nechápavě.

„Pojďte. Zasloužíte si malou vzpruhu.“

„Vážně? Ale... Vy tu jen tak snadno dokážete dát lidi do kupy?“

„Pokud máme volná místa, tak ano. Můžeme s nimi naložit, jak se nám zlíbí.“ Tajuplně se usmívá. „Jen to nikde nerozhlašujte, slibujete?“

Vede mě do přední části letadla a ukazuje na velké, široké, pohodlné sedadlo. Ještě nikdy v životě mi nikdo takhle nedobíjel baterky. Nechce se mi věřit, že mě tady skutečně nechá sedět.

„To je první třída?“ ptám se šeptem, protože na mě působí zdejší komorní luxusní prostředí. Po mé pravici sedí muž v elegantním obleku a ťuká do klávesnice notebooku a v rohu sedí dvě postarší dámy se sluchátky na uších.

„Byznys třída. V tomhle letadle první třída není.“ Přechází z šepotu na normální hlasitost. „Vyhovuje vám to takhle?“

„Dokonale! Mockrát vám děkuju.“

„To je v pořádku.“ Znovu se na mě usmívá a odchází a já si zasouvám kufřík pod sedadlo před sebou.

Jejda. Je tu skutečně úžasné. Velká, široká sedadla s opěrkami na nohy a tak. Tohle bude od začátku až do konce naprosto úžasný zážitek, utvrzuju se v duchu. Sahám po bezpečnostním pásu, nonšalantně si ho zapínám a snažím se nevnímat svíravý pocit kolem žaludku.

„Nedala byste si trochu šampaňského?“

Moje přítelkyně letuška ke mně vysílá zářivý úsměv.

„To by bylo skvělé,“ odpovídám. „Děkuju!“

Šampaňské!

„A vy, pane? Také šampaňské?“

Muž na vedlejším sedadle ještě neodtrhl oči od okénka. Má na sobě džíný a obnošenou mikinu a dívá se ven. Když se otočí, aby letušce odpověděl, vidím, že má tmavé oči, na tváři strniště a svaštělé čelo.

„Ne, děkuju. Jenom brandy. Díky.“

Hlas mu zní stroze a je v něm patrný americký přízvuk. Chci se ho zdvořile zeptat, odkud je, ale muž se okamžitě otáčí nazpátek a dál zírá z okénka.

Což je dobře, protože – popravdě řečeno – ani já nemám na nějaké tlachání náladu.

Dva

FAJN. Mám-li být upřímná, vůbec se mi to nelíbí.

Vím, že je to byznys třída, a vím, že sedím v luxusním prostředí. Ale žaludek mám stále sevřený strachem.

Při startu v duchu tiše počítám a oči mám zavřené. Vím, že mi to aspoň trochu pomáhá. Jenomže když se dostanu k číslu tři sta padesát, dochází mi energie. Takže teď už jen sedím, upívám šampaňské a čtu článek nazvaný „Třicet věcí, které musíte stihnout před třicítkou“ v časopise *Cosmo*. Snažím se, seč mi síly stačí, vypadat nenuceně, jako pravá manažerka z marketingového oddělení cestující v byznys třídě. Ale bože můj, každý podezřelý zvuk mě děsí a sebemenší záchvěv letadla mi vyrazí dech.

S předstíranou ležérností se natahuju pro laminované bezpečnostní pokyny a přejíždím po nich očima. Nouzové východy. Sed v předklonu s hlavou sehnutou, chráněnou zvednutými pažemi. Pokud bude zapotřebí obléknout si záchranné vesty, pomozte prosím nejdříve starým lidem a dětem. Bože můj –

Proč se na to vůbec *dívám*? Jak mi pomůže, když budu civět na obrázky kreslených lidiček, kteří skáčou do oceánu, zatímco jejich letadlo za nimi vybuchuje? Rychle zase pokyny zasunuju do kapsy na sedadle a upívám šampaňské.

„Promiňte, madam.“ Letuška s francouzským copem se znovu objevuje vedle mě. „Jste na služební cestě?“

„Ano.“ Uhlazuju si vlasy a v mém pohybu je patrná jistá dávka hrdosti. „Ano, jsem.“

Podává mi leták nadepsaný „Služby pro vedoucí pracovníky“ a doplněný fotografií, na které nějací lidé debatují před vývěskou se zvlněným grafem.

„Tohle jsou informace o naší nové hale na letišti v Gatwicku, vybavené vším, co potřebují cestující v byznys třídě. Najdete tam konferenční sály i zasedací místnosti, pokud byste je potřebovala. Měla byste zájem?“

Fajn. Jsem vysoce výkonná pracovnice marketingového oddělení. Jsem marketingová manažerka mířící do závrtných výšin.

„Je to dost pravděpodobné,“ odpovídám a nonšalantně si prohlížím propagační leták. „Ano, možná bych mohla některou z těch zasedacích místností využít a uspořádat v ní... poradu se svým týmem. Mám pod sebou spoustu lidí a často pro ně pořádám školení. Pracovní.“ Odkáslávám si. „Většinou... logistická.“

„Nechtěla byste si některou z těch místností hned teď rezervovat?“ navrhuje mi letuška ochotně.

„No... ne, děkuji,“ oznamuju po krátké odmlce. „Moji kolegové jsou teď... doma. Dala jsem všem na celý den volno.“

„Dobrá.“ Letuška na mě vrhá nechápavý pohled.

„Ale možná někdy jindy,“ dodávám kvapně. „A když už jste tady – jen tak mě napadlo –, ten zvuk je normální?“

„Jaký zvuk?“ Letuška natahuje krk.

„Tenhle zvuk. To kvílení, které vychází od křídla.“

„Nic neslyším.“ Zadívá se na mě s chápavým úsměvem. „Býváte v letadle nervózní?“

„Ne!“ okamžitě oponuju a krátce se zasměju. „Ne, nejsem *nervózní!* Jenom... mě to tak napadlo. Prostě mě to zajímá.“

„Pokusím se o tom něco zjistit,“ odpovídá laskavě. „Tohle je pro vás, pane. Informace o našich nových prostorách na letišti v Gatwicku.“

Američan si od ní beze slova bere leták, pokládá si ho do klína, aniž se na něj podíval, a letuška odchází. V tu chvíli letadlo nadskočí a ona se trochu zakymácí.

Proč to letadlo poskakuje?

Proboha. Tělem mi bez varování projede vlna strachu. To je šílené. Šílené! Sedět v téhle obrovské těžké krabici, několik tisíc metrů nad zemí, bez možnosti úniku...

Sama to nezvládnou. Přemáhá mě nutkání s někým si promluvit. S někým, kdo by mi dodal odvahy. S někým, s kým bych se cítila v bezpečí. S Connorem.

Instinktivně vytahuju mobil, ale okamžitě je u mě letuška.

„Z mobilního telefonu bohužel na palubě volat nemůžete,“ upozorňuje mě s přátelským úsměvem. „Můžete si prosím zkontrolovat, že je skutečně vypnutý?“

„Oh. Já... promiňte.“

Samozřejmě že nemůžu volat z mobilu. Nejméně milionkrát nás na to upozorňovali. Jsem naprostý idiot. Vždyť se nic neděje. Nevadí. Jsem v pořádku. Ukládám telefon nazpátek do kabelky a snažím se soustředit na starý díl televizního seriálu *Hotýlek*, který běží na obrazovce.

Třeba bych zase mohla začít počítat. Tři sta čtyřicet devět. Tři sta padesát. Tři sta –

Sakra. Hlava mi třeští. Proč to letadlo tak nadskočilo? *Vrazili* jsme snad do něčeho?

Klid. Žádnou paniku. Bylo to jen takové drncnutí. Možná do nás narazil holub nebo něco podobného. Kde jsem skončila?

Tři sta padesát jedna. Tři sta padesát dva. Tři sta padesát –

A je to tady.

Teď to přišlo.

Jako by se všechno rozpadalo na kousky.

Ještě než si stačím uvědomit, co se děje, přelévá se mi nad hlavou vlna výkřiků.

Ach bože. Ach bože, ach bože, ach, bože...ach...ACH... NE. NE. NE.

Padáme. Ach bože, padáme.

Řítíme se dolů. Letadlo se propadá vzduchem jako kámen. Jeden muž o kus dál vyletěl vzhůru a udeřil se hlavou o strop. Krvácí. Lapám po vzduchu, křečovitě se držím sedadla a snažím se, aby se mi nepřihodilo totéž, ale vtom cítím, jak mě nějaká síla táhne nahoru, jako by gravitace najednou začala působit opačným směrem. Na přemýšlení není čas. Mozek se brání... Kolem dokola poletují zavazadla, nápoje se rozlévají, jedna letuška se skácela na zem a přidržuje se sedadla...

Ach bože, ach bože. Fajn, teď se to všechno zpomaluje. Je to... je to lepší.

Zatraceně. Já prostě... prostě nemůžu... já...

Podívám se na svého amerického souseda, který se drží sedadla stejně usilovně jako já.

Zvedá se mi žaludek. Mám pocit, že začnu zvracet. Ach, bože.

Fajn. Teď... je to... už zase je skoro všechno normální.

„Dámy a pánové,“ ozývá se hlas z pilotní kabiny a všichni zbystří pozornost. „Mluví k vám kapitán letadla.“

Srdce mi buší tak silně, až mám pocit, že mi vyletí z hrudi. Nemůžu to poslouchat. Nedokážu myslet.

„Právě prolétáme silnou turbulencí, takže ještě nějakou dobu bude letadlo nestabilní. Prosim vás proto, abyste se urychleně vrátili na místa a připoutali se, jak vám naznačují světelné pokyny –“

Stroj se znovu mohutně otřásl a pilotův hlas přehlušily výkřiky a jekot pasažérů v celém letadle.

Připomíná mi to zlý sen. Nějakou příšernou počítačovou animaci.

Stewardi a letušky usedají na místa a připínají si bezpečnostní pásy. Jedna z žen si stírá z tváře krev. Ještě před chvílíčkou všichni poklidně rozdávali cestujícím pražené buráky obalené v medu.

Tohle se stává jiným lidem v jiných letadlech. Lidem na instruktažních videonahrávkách. Ne mně.

„Zachovejte klid,“ ozývá se kapitánův hlas. „Jakmile budeme mít víc informací...“

Uklidnit se? Nemůžu ani dýchat, natož zachovat klid. Co budeme dělat? To tady máme jen tak sedět a přihlížet, jak se letadlo vymyká kontrole jako splašený kuň?

Slyším, jak někdo za mnou odříkává „Zdravas Maria, milosti plná...“, a propadám dalšímu záchvatu paniky. Lidé se modlí. Nezdá se mi to.

Zemřeme.

Zemřeme.

„Prosim?“ Američan na vedlejším sedadle se na mě upřeně dívá. Je bledý a ve tváři se mu zračí napětí.

Řekla jsem to nahlas?

„Zemřeme.“ Dívám se mu do obličeje. Třeba je to poslední člověk, kterého v životě vidím. Pozoruju vrásky kolem jeho tmavých očí a výraznou bradu porostlou strništěm.

Vtom se letadlo znovu propadá níž a mně se z úst dere bezděčný výkřik.

„Myslím, že nezemřeme,“ oponuje mi. Ale stejně jako já se pevně přidržuje opěradel. „Tvrdili, že je to jen turbulence –“

„Samozřejmě!“ Z hlasu mi zaznívá hysterie. „Přece nám neřeknou: ‚Fajn, lidičky, je s vámi amen!‘“ Letadlo se znovu propadá o kus níž a já vyděšeně chytám svého souseda za ruku. „Tohle určitě nezvládneme. Víím to. Je to tak. Je mi pětadvacet, proboha. Nejsem na to připravená. Vždyť jsem doteď nic nedokázala. Ještě jsem nepřivedla na svět děti, nikomu jsem nezachránila život...“ Oči mi ulpívají na titulku článku „Třicet věcí, které musíte stihnout před třicítkou“. „Nevyšplhala jsem na vysokou horu, nenechala jsem se potetovat, dokonce jsem ani nezjistila, kde mám bod G...“

„Prosím?“ ozývá se muž překvapeně, ale skoro ho nevnímám.

„Celá moje kariéra je k smíchu. Vůbec nejsem výkonná špičková manažerka.“ Plačtivě ukazuju na svůj kostýmek. „Žádnému pracovnímu týmu nevelím! Jsem jen ubohá asistentka a první pracovní jednání, které jsem absolvovala, skončilo naprostou katastrofou. Polovinu času jsem neměla ponětí, o čem ti lidé mluví. Nevím, co znamená výraz ‚logistický‘, nikdy mě nepovýší, taťkovi dlužím čtyři tisíce liber a v životě jsem nebyla bláznivě zamilovaná...“

Násilím se přinutím zmlknout. „Promiňte,“ omlouvám se s hlubokým vzdechem. „Proč byste měl tohle všechno poslouchat.“

„To je v pořádku,“ ujišťuje mě můj soused.

Proboha. Vůbec to nezvládám.

A kromě toho nemluvím pravdu. Protože Connora miluju. Ta výška mi asi zatemnila mozek.

Nervózně si odhrnuju vlasy z čela a snažím se trochu vzpamatovat. Dobrá, zase se vrátíme k počítání. Tři sta padesát... šest. Tři sta –

Bože můj. Ach, bože. Ne. Prosím. Letadlo se zase otrásá. Znovu klesáme.

„Nikdy jsem nedokázala nic, na co by mohli být moji rodiče hrdí.“ Slova se mi ženou z úst ještě dřív, než je dokážu zastavit. „Nikdy.“

„Určitě se mýlíte,“ namítá muž laskavě.

„Nemýlím. Dřív na mě možná byli pyšní. Ale od té doby, co se k nám nastěhovala moje sestřenice Kerry, se mi zdá, jako by mě rodiče nesnášeli. Mají oči jenom pro ni. Když s námi začala bydlet, bylo jí čtrnáct a já si myslela, že to bude skvělé. Jako bych měla starší sestru. Jenomže to dopadlo úplně jinak...”

Nemůžu se zastavit. Prostě to nedokážu.

Pokaždé když letadlo nadskočí nebo se zatřepe, vyřine se mi z úst doslova vodopád slov.

Prostě buď mluvím, nebo kvílím.

„... byla šampionka v plavání, ale také ve všem ostatním, a já jen... ve srovnání s ní vlastně nicka...”

„... fotografický kurz a upřímně jsem věřila, že mi to změní život...”

„... osmapadesát kilo. Ale chtěla jsem začít držet dietu...”

„... ucházela jsem se snad o všechna zaměstnání na světě. Byla jsem tak zoufalá, dokonce jsem žádala o...”

„... jedna příšerná holka, jmenuje se Artemis. Pak přišel ten nový psací stůl a ona si ho prostě přivlastnila, i když já měla jen takový ubohý stoleček...”

„... občas jí zaliju ten její filodendron pomerančovým džusem, abych se jí pomstila...”

„... ta miloučká Katie, která pracuje v osobním oddělení. Máme domluvený tajný kód – když vstoupí dovnitř a zeptá se: ‚Můžu si s tebou zkontrolovat pár údajů, Emmo?‘, ve skutečnosti to znamená: ‚Zaskočíme si do Starbucks na kafe...‘“

„... příšerné dárky, ale musím předstírat, jak jsem z nich nadšená...”

„... káva v práci je ta nejhnusnější břečka na světě, doslova jed...“

„... v životopise jsem napsala, že jsem závěrečnou zkoušku z matematiky udělala na výbornou, i když jsem ve skutečnosti dostala dobrou. Víím, že je to podvod a že jsem to neměla dělat, ale když já tolik stála o to zaměstnání...“

Co se to se mnou stalo? Normálně mám uvnitř jakýsi filtr, který mi brání, abych ze sebe vychrlila všechno, co se mi dere na jazyk, a pomáhá mi držet se na uzdě.

Jenomže teď se nějak porouchal. Všechny moje myšlenky se vylévají ven v mohutném nekontrolovaném proudu, který nejsem s to zastavit.

„Občas si myslím, že věřím v Boha, protože jak jinak bychom se tu vlastně ocitli? Ale pak si vzpomenu na všechny možné války a další věci...“

„... nosím tanga, protože se nerýsují pod oblečením jako normální kalhotky, ale jsou *tak strašně* nepohodlné...“

„... číslo osm, ale nevěděla jsem, co mám dělat, a tak jsem jenom řekla: „No ne, jsou vážně fantastické...“

„... pečené papriky, což je moje úplně nejoblíbenější jídlo...“

„... stala jsem se členkou čtenářského klubu, ale nedokázala jsem se prokousat Dickensovými *Nadějnými vyhlídkami*. Tak jsem jenom přečetla anotaci na zadní straně obálky a předstírala, že jsem to přečetla...“

„... nasypala jsem jí všechno krmení pro zlaté rybičky, ale vážně netuším, co se stalo...“

„... stačí, když zaslechnu tu písničku *Close to You* od skupiny Carpenters, a hned se rozbrečím...“

„... opravdu bych si přála větší prsa; ne zrovna čtyřky, ne nějak obrovská, ale víte, prostě trochu větší. Jen abych věděla, jaký je to pocit...“

„... dokonalé rande by mělo začít šampaňským, které by se zčistajasna objevilo na stole, jako kdyby ho tam někdo vykouzlil...“

„... div jsem nepraskla, protože jsem si tajně koupila obrovský kbelík zmrliny, slupla ho, a Lissy jsem se o tom vůbec nezmínila...“

Vůbec nic kolem nás nevnímám. Celý svět se v mých očích omezil jenom na mne, neznámého Američana a má ústa, ze kterých se řinou veškeré mé nejintimnější myšlenky a tajemství.

Už si vůbec neuvědomuju, co všechno na sebe prozrazuju. Vím jenom to, že mě to uklidňuje.

Vypadá snad takhle terapie?

„... jmenoval se Danny Nussbaum. Mamka s tatškou se dole dívali na *Bena Hura* a já si pamatuju jenom to, jak jsem si v duchu říkala, že jestli jsou všichni u vytržení kvůli tomuhle, pak se svět musel zbláznit...“

„... ležet na boku, protože tak ňadra díky žlábků vypadají větší...“

„... pracuje v průzkumu trhu. Pamatuju si, že když jsem ho viděla úplně poprvé, zdál se mi moc hezký. Je vysoký a světlavý, protože je napůl Švéd, a taky má nádherné modré oči. No a pozval mě do restaurace...“

„... než jdu na rande, vždycky si dám skleničku sherry, jen tak na uklidnění...“

„... je skvělý. Connor je naprosto úžasný. Mám obrovské štěstí. Všichni mi tvrdí, jak je skvělý. Je milý, hodný a úspěšný a všichni nás považují za dokonalý pár...“

„... tohle bych nikdy nikomu nepřiznala, ani za milion let. Ale občas mi připadá až příliš krásný. Tak trochu jako ta druhá panenka od Barbie. Jako Ken. Jako nějaký blondatý Ken.“

Takže jsem se dostala až ke Connorovi a říkám věci, s kterými jsem se nikdy nikomu nesvěřila. Věci, které jsem měla uložené v podvědomí, aniž bych si uvědomovala, že tam jsou.

„... dala jsem mu k Vánocům takové nádherné hodinky s koženým páskem, ale on nosí ty svoje oranžové digitální, protože z nich dokáže vyčíst, jakou teplotu právě mají v Polsku nebo nějakou podobnou zbytečnost...“

„...vodí mě na všechny možné jazzové koncerty a já ze zdvořilosti předstírám, že se mi to líbí, takže teď si o mně myslí, že miluju jazz...“

„... zná z paměti všechny filmy Woodyho Allena a každou repliku vysloví ještě předtím, než zazní ve skutečnosti, ale já z toho šílím...“

„... a jenom na mě zírá, jako kdybych mluvila nějakým cizím jazykem...“

„... byl odhodlaný najít můj bod G, takže jsme celý víkend nedělali nic jiného než zkoušeli nejrůznější polohy. Jenomže jsme dosáhli jenom toho, že mě celé tělo bolelo jako rozlámané a toužila jsem po jediném – po pizze a televizi, kde právě dávali *Přátele*...“

„... pořád se mě vyptával, jaké to je – no tak jaké? Nakonec jsem tedy sebou škubla, prohlásila, že je to naprosto úchvatné a že mám pocit, jako kdyby celé moje tělo bylo květina, která se právě otevírá, a on se mě zeptal, jaká květina, tak jsem prostě jen tak plácla, že begonie...“

„... nedá se čekat, že prvotní vášně vydrží navěky. Ale jak má člověk tomu druhému říct, že už po něm netouží? Zapříst s ním vážný zodpovědný hovor, anebo jen tak mezi řečí prohlásit, že už se prostě navzájem nepřitahujeme...?“

„... je nepravděpodobné, že se objeví nějaký rytíř v nablýskané zbroji. Ale podvědomě toužím po úchvatné romantické lásce. Po vztahu nabitým vášní. Po takovém, kdy se člověku podlamují kolena. Chci zažít zemětřesení nebo... nevím... smršť... prostě něco vzrušujícího. Občas mám pocit, že mě někde čeká nový, vzrušující život, že jenom stačí, abych –“

„Promiňte, slečno.“

„Cože?“ Zmateně zvedám oči. „Co se děje?“ ptám se a letuška s francouzským copem se na mě usmívá.

„Právě jsme přistáli,“ odpovídá a já na ni nevěřicně zírá.

„My jsme přistáli?“

Nechápu to. Jak to, že jsme přistáli? Rozhlížím se kolem – a skutečně, letadlo se nehýbe. Stojíme na pevné zemi.

Připadám si jako Dorotka z knížky *Čaroděj ze země Oz*. Ještě před chvílíčkou jsem vystrašeně kroužila ve vzduchu, a teď zase stojím na zemi a všechno se vrátilo do normálních kolejí.

„Už to nedrnčí,“ říkám nesmyslně.

„Už je to dost dlouho, co to přestalo drncat,“ poznamenává Američan.

„Už... už neumřeme.“

„Ne, neumřeme,“ souhlasí.

Dívám se na něj, jako bych ho viděla poprvé v životě – a vtom mi to dochází. Celou hodinu jsem tohohle naprosto neznámého mužského nepřetržitě zasypávala svými bláboly. Jen bůh ví, co všechno jsem mu napovídala.

Mám chuť okamžitě vystoupit.

„Promiňte,“ koktám zaraženě. „Měl jste mě zarazit.“

„To by šlo dost těžko.“ Rty se mu vlní v úsměvu. „Nebyla jste k zastavení.“

„Hrozně se stydím!“ Pokouším se o úsměv, ale nedokážu se tomu člověku ani podívat do očí. Vždyť jsem mu vykládala o svých kalhotkách. Řekla jsem mu také o *bodu G*.

„Nic si z toho nedělejte. Všichni jsme byli vystrašení. To byl let!“ Sahá po batůžku, vstává ze sedadla – a pak se ke mně otáčí. „Jste v pořádku? Dokážete sama dojet domů?“

„Ano, je mi dobře. Děkuju,“ ujišťuju ho. „Hezky si to tady užijte!“ volám za ním, ale mám pocit, že už mě neslyší.

Pomalu sbírám svoje věci a razím si cestu k východu z letadla. Připadám si upocená, vlasy mi padají do obličeje a hlava mi začíná třesit.

Po napětí, které vládlo na palubě, mi letiště připadá klidné a tiché a betonová plocha se mi zdá velice pevná. Na chvíli si sedám do plastového křesla a snažím se získat ztracenou rovnováhu, ale když nakonec vstanu, zase se o mě pokouší závrať. Jdu dál, ale stále ještě nemám v hlavě jasno a nemůžu uvěřit, že jsem tady, živá a zdravá. Popravdě řečeno, už jsem nedoufala, že se ještě někdy ocitnu na pevné zemi.

„Emmo!“ slyším, když vycházím z prostoru pro přilétající cestující, ale ani nezvednu oči. Po světě běhá spousta mých jmenovkyň.

„Emmo! Tady!“

Nevěřicně zvedám hlavu. Je to...

Ne. To nemůže být –

Je to Connor.

Vypadá tak krásně, že by to člověku dokázalo zlomit srdce. Jeho opálená pokožka má typický zlatavý skandinávský nádech. Upírá ke mně oči modřejší než kdykoliv předtím a utíká mi naproti. Nechápu to. Co tady dělá? Dobíhá ke mně a pevně si mě tiskne na prsa.

„Díky bohu,“ vydechne chraplavě. „Díky bohu. Jsi v pořádku?“

„Connore, co – co tady děláš?“

„Volal jsem na aerolinky, abych se zeptal, kdy přesně přiletíš, ale řekli mi, že se letadlo dostalo do příšerné turbulence. Prostě jsem ti musel přijít naproti.“ Nespouští ze mě oči. „Emmo, díval jsem se, jak to letadlo přistává. Hned k němu poslali sanitku. A pak jsem tě neviděl vycházet. Myslel jsem...“ Ztěžka polyká. „Vlastně dost dobře nevím, co jsem si myslel.“

„Jsem v pořádku. Jenom... snažila jsem se trochu vzpamatovat. Ach bože, Connore, bylo to příšerné.“ Najednou se mi třese hlas, což je zvláštní, protože už jsem v naprostém bezpečí. „Ale v jednom okamžiku jsem si skutečně myslela, že to nepřežiju.“

„Když ses neobjevila u toho hrazení...“

Connor se zarazí a chvíli na mě jen mlčky zírá. „Asi jsem si úplně poprvé uvědomil, jak strašně mi na tobě záleží.“

„Vážně?“ Hlas mi zní nejistě.

Srdce mi buší jako zvon. Mám pocit, že se každou chvíli skácím.

„Emmo, myslím, že bychom se už měli...“

Vzít? Srdce mi poskočí strachem. Ach, proboha. Teď, hned tady na letišti, se mě zeptá, jestli bych si ho nechtěla vzít. Co mu na to řeknu? Nechci se vdávat. Jenomže když ho odmítnu, naštvě se na mě. Zatraceně. Tak dobře. Odpovím mu: Ale no tak, Connore, potřebuju trochu času...

„... dohodnout na společném bydlení.“

Jsem nenapravitelný idiot. Samozřejmě že mě nemíní *požádat o ruku*.

„Co myslíš?“ říká a něžně mě pohladí po vlasech.

„No...“ Škrabu se na vysušené tváři. Hraju o čas, protože nejsem

schopná střizlivě uvažovat. Bydlet společně s Connorem. Na jednu stranu to dává smysl. Existuje nějaký důvod, proč bych na to neměla přistoupit? Připadám si zmatená. Něco mi vrtá hlavou, jakoby ve snaze cosi naznačit...

Vtom si vybavím slova, která jsem pronesla v letadle. O tom, že jsem vlastně nikdy nebyla pořádně zamilovaná. Něco v tom smyslu, že mi Connor nijak zvlášť nerozumí.

Jenomže... bylo to jenom takové nezávazné tlachání, nebo ne? Chci říct, vždyť jsem si proboha myslela, že přišla moje poslední hodinka. Nebyla jsem tak docela při smyslech.

„Connore, a co to tvoje důležité jednání?“ ptám se, protože jsem si vzpomněla, jaké měl původně plány.

„Zrušil jsem ho.“

„Zrušil?“ Měřím si ho nechápavým pohledem. „Kvůli mně?“

Sotva stojím na nohou. Kolena se mi podlamují. Nevím, jestli je to reakce na hrůzu, kterou jsem prožila v letadle, nebo láska.

Bože můj, jen se na něj podívejte. Je vysoký a krásný, a navíc zrušil důležité jednání, jen aby mě přišel zachránit.

Je to láska. Musí to být láska.

„Moc ráda s tebou budu žít, Connore,“ šeptám a překvapeně zjišťuju, že mi z očí tryskají slzy.

Tři

KDYŽ SE nazítří probouzím, na víčka mi dorážejí sluneční paprsky a vzduchem se line báječná vůně kávy.

„Dobré ráno!“ slyším z dálky nad sebou Connorův hlas.

„Dobré ráno,“ mumlám se zavřenýma očima.

„Dáš si kávu?“

„Ano, prosím.“

Otáčím se a bořím hlavu do polštáře ve snaze poddat se ještě na pár minut spánku. Což mi jindy nečiní potíže. Jenomže dnes mi neustále cosi vrtá hlavou. Zapomněla jsem snad na něco?

Na půl ucha poslouchám Connora, který na mě neustále mluví z kuchyně, v pozadí slyším televizi a v duchu se snažím najít nějaké záchytné body. Je sobota ráno. Ležím v Connorově posteli. Byli jsme spolu na večeři – ach bože, ten příšerný let... přijel na letiště a řekl...

Stěhuju se k němu!

Sedám si právě v okamžiku, kdy ke mně Connor přichází s konvicí kávy a dvěma šálky. Má na sobě bílý froté koupací plášť a vypadá naprosto úchvatně. Cítím, jak mě zaplavuje pýcha, a natahuju se k němu, abych ho políbila.

„Nazdar,“ zdraví mě s úsměvem. „Opatrně,“ upozorňuje mě a podává mi šálek kávy. „Jak ti je?“

„Dobře.“ Odhrnuju si vlasy z tváře. „Jen si ještě připadám trochu nejistá.“

„Není divu.“ Connor zvedá obočí. „Ten včerejšek byl ale den!“

„To tedy jo,“ přikyvju a upíjím kávu. „Takže... budeme bydlet spolu!“

„Jestli sis to nerozmyslela?“

„Samozřejmě že ne. Nerozmyslela!“ usmívám se rozjařeně.

A je to pravda. Skutečně jsem rozjařená.

Zdá se mi, jako bych přes noc dospěla. Stěhuju se ke svému příteli. Konečně se můj život začíná ubírat správným směrem!

„Budu to muset říct Andrewovi...“ Connor ukazuje na zeď, za níž se skrývá pokoj jeho spolubydlícího.

„A já zase Lissy a Jemimě.“

„Musíme si najít něco vhodného. A ty mi slíbíš, že tam budeš udržovat pořádek.“ Vyšle ke mně škádlivý pohled.

„Já si na pořádek potrpím,“ předstírám rozhořčení. „To ty máš miliony cédéček.“

„To je něco jiného!“

„Můžu se tě zeptat, co je na tom jiného?“ Dávám si ruku v bok, jako to dělají herečky v nekonečných televizních seriálech, a Connor se chechtá.

Pak se odmlčíme, jako bychom tím vyčerpali veškerou energii, a oba zároveň zvedáme k ústům šálek s kávou.

„Každopádně už musím jít,“ ozývá se zase Connor. „Tenhle týden mám počítačový kurz. Promiň, ale k vašim to dnes nestihnou, moc mě to mrzí,“ dodává ještě.

Myslí to skutečně vážně. Nejenže je naprosto dokonalý přítel, ale navíc skutečně *rád* chodí na návštěvu k mým rodičům.

„Nic se neděje,“ uklidňuju ho. „To nevádí.“

„Jo, ještě na něco jsem zapomněl,“ říká Connor s tajuplným úsměvem. „Sehnal jsem lístky. Hádej kam?“

„No,“ váhám vzrušeně. „No...“

Už mám na jazyku „do Paříže“.

„Na jazzový festival!“ vyhrkne vítězoslavně. „Dennissonův kvartet! Jejich poslední letošní koncert! Pamatuješ, jak jsme je slyšeli u Ronnieho Scotta?“

V první chvíli se nezmůžu na jediné slovo.

„Jejda,“ vyhrknu nakonec. „Ten... Dennissonův kvartet! Pamatuju.“

Hráli na klarinety. Kolem dokola, celé dvě hodiny bez odpočinku.

„Věděl jsem, že budeš mít radost.“ Connor mě něžně hladí po ruce a já se na něj mdlle usmívám.

„Ach ano!“

Jednou tomu jazzu přece musím přijít na chuť. Vlastně jsem o tom přesvědčená.

Zálibně ho pozoruju, jak se obléká, čistí si zuby dentální nití a bere do ruky aktovku.

„Měla jsi na sobě můj dárek,“ všímá si potěšeně mého prádla pohozeného na zemi.

„Já... nosím je často,“ ujišťuju ho a v duchu se omlouvám za tu milosrdnou lež. „Moc se mi líbí!“

„Hezky si to s vašimi užij.“ Connor se vrací k posteli, políbí mě, ale potom se zarazí. „Emmo?“

„Ano?“

Sedá si na postel a dívá se na mě nesmírně vážně. Sakryš, má tak nádherně modré oči.

„Rád bych se ti s něčím svěřil,“ začne, ale pak se kousne do rtu. „Víš, jak jsme si slíbili, že spolu o mém vztahu budeme mluvit naprosto otevřeně?“

„No... ano,“ přitakávám a zaplavuje mě vlna úzkosti.

„Je to jen takový nápad. Třeba se ti nebude zamlouvat. Chci říct... záleží to jen a jen na tobě.“

Zmateně na něj zírám. Do tváře se mu nahrnula krev a vypadá rozpačitě.

Bože můj. Snad po mně nebude chtít žádné výstřednosti! Třeba abych se při tom navlékala do nějakých kostýmů!

Stejnokroj zdravotní sestry by mi vlastně ani tak moc nevadil. Nebo kdybych se měla převléknout za Kočičí ženu z *Batmana*. Vypadala bych elegantně. Mohla bych si sehnat vysoké naleštěné boty...

„Napadlo mě... že bychom... třeba... mohli...“ Vtom zaraženě zmlkne.

„Ano?“ Pokládám mu ruku na paži, abych mu dodala odvalu.

„Mohli bychom...“ Znovu se odmlčí.

„Ano?“

Zase se rozhostí ticho a mně se tají dech. Co asi chce, abychom dělali? Co?

„Mohli bychom se třeba začít oslovovat ‚miláčku‘,“ vyhrkne ze sebe nakonec ostýchavě.

„Cože?“ ptám se suše.

„Jde o to, že...“ Connor rudne víc a víc. „Budeme spolu žít. To už svědčí o vážnosti našeho vztahu. Jenomže nedávno jsem si uvědomil, že vlastně nepoužíváme... žádná něžná oslovení.“

Nespouštím z něj oči s pocitem, že mě nachytal na švestkách.

„Ne?“

„Ne.“

„Aha.“ Upíjím kávu. Když na to teď myslím, zjišťuju, že má pravdu. Nepoužíváme. Proč vlastně?

„Tak co myslíš? Ale jenom když budeš sama chtít.“

„Samozřejmě!“ přisvědčuju kvapně. „Chci říct, že máš pravdu. Jistě bychom měli.“ Odkáslávám si. „Miláčku!“

„Děkuju, miláčku,“ opakuje s láskyplným úsměvem. Já mu se stejně láskyplným úsměvem odpovídám a snažím se přitom ignorovat protestní signály, které vysílá můj mozek.

Připadá mi to nemístné.

Necítím se jako něčí miláček.

Miláček je vdaná osoba s perlovým náhrdelníkem a vozem s náhonnem na všechna čtyři kola.

„Emmo?“ Connor ze mě nespouští oči. „Děje se něco?“

„Nejsem si jistá,“ odpovídám, ale snažím se vyloudit na tváři sebejistý úsměv. „Nejsem si jistá, jestli se cítím jako ‚miláček‘. Ale... třeba si na to zvyknu.“

„Myslíš? No, třeba bychom mohli zkusit něco jiného. Co takhle ‚drahoušku‘?“

Drahoušku? Myslí to vážně?

„Ne,“ namítnu bryskně. „Miláček mi připadá mnohem lepší.“

„Nebo ‚srdíčko‘... ‚zlatíčko‘... ‚andílku‘...“

„Možná. Podívej, nemohli bychom toho teď nechat?“

Connor se tváří sklesle a mě hryžou výčitky svědomí. No tak, proč bych proboha nemohla svého přítele oslovovat ‚miláčku‘? K té náhlé dospělosti to patří. Jenom si na to budu muset zvyknout.

„Connore, je mi to líto,“ chlácholím ho. „Nevím, co to se mnou je. Asi jsem ještě pořád nervózní po tom hrozném letu.“ Beru ho za ruku. „Miláčku.“

„To je v pořádku, miláčku.“ Usmívá se na mě, ve tváři má zase rozžářený výraz a líbá mě. „Tak na viděnou.“

Tak vida. Je to snadné.

Ach, bože.

No, nevadí. Mám za to, že všechny páry musí někdy zažít podobnou trapnou zkušenost. Asi je to úplně normální.

Cesta z Connorova bytu v Maida Vale ke mně do Islingtonu mi trvá půl hodiny, a jakmile otevřu dveře, spatřím Lissy, usazenou na pohovce a zavalenou papíry. Ve tváři má soustředěný výraz. Lissy je dříc a občas to skutečně přehání.

„Na čem pracuješ?“ ptám se soucitně. „Na té zpronevěře?“

„Ne, jde o tenhle článek,“ odpovídá zadumaně a zvedá časopis tištěný na křídovém papíru. „Píše se tu, že od dob královny Kleopatry se chápání ženské krásy nezměnilo a dnes už existuje vědecký způsob, jak žena zjistí, jestli je krásná. Stačí jen provést několik měření.“

„No ne!“ Zajímá mě to. „Tak co je k tomu zapotřebí?“ ptám se.

„Právě na tom pracuju.“ Znovu se zamračenež zadívá do časopisu. „To je třiapadesát... minus dvacet... Ach, bože můj!“ nevěřicně zírá na stránku. „Vychází mi jenom třiatřicet!“

„Z kolika?“

„Ze stovky! Třiatřicet ze sta!“

„Ach, Lissy. To je děs.“

„Já vím,“ odpovídá Lissy vážně. „Jsem ošklivá. Hned mi to bylo jasné. Víš, celý život jsem si to ve skrytu duše uvědomovala, ale —“

„Ne,“ namítám a usilovně zadržuju smích. „Myslela jsem tím ten časopis. Ten je děs. Krása se přece nedá měřit podle nějakých hloupých parametrů. Jen se na sebe podívej!“ říkám a mávám rukou k Lissy, která má největší šedé oči na světě a nejčistší alabastrovou plet a vypadá prostě úchvatně, i když s tím nejnovějším sestřihem trochu

šlápla vedle. „Chci říct, komu chceš věřit? Zrcadlu, anebo nějakému přitroublému, nesmyslnému článku?“

„Přitroublému, nesmyslnému článku,“ odpovídá Lissy, jako by se to rozumělo samo sebou.

Vím, že to myslí napůl žertem. Ale od té doby, co jí dal její přítel Simon kopačky, je Lissy se sebevědomím dost na štíru. Mám o ni trochu strach.

„To je ten skvost o kritériích ženské krásy?“ ozývá se naše spolu-býdlící Jemima, která právě s klapotem vcupitala dovnitř ve střevíčkách na vysokých podpatcích. Na sobě má jako obvykle růžové džíny a bílý přiléhavý živůtek, je opálená a vypadá nádherně, ale mračí se. Teoreticky vzato má Jemima práci v galerii, která vystavuje a nabízí sochařská díla. Ale spíš se zdá, jako by nedělala nic jiného, než že si neustále nechává něco masírovat, potírat voskem a vytrhávat a pak chodí randit s bankéři z City. Ale ještě než jim kývne, vždycky si důkladně prověří, jaký berou plat.

S Jemimou vycházím. Docela. Jde jenom o to, že každou větu začíná slovem „jestli“: „*Jestli* chceš udělat terno a dobře se vdát...“ a „*Jestli* chceš nóbl adresu...“ nebo „*Jestli* chceš, aby tě na večírcích považovali za dobrou společnici...“

Chci říct, že by mi vůbec *nevadilo*, kdyby mě lidi považovali za dobrou společnici. To je jasné. Jenom to právě teď není na seznamu mých priorit.

S Jemiminou snahou být považována za dobrou společnici souvisí její mánie neustále si zvat domů bohaté přátele, zkrášlovat byt všelijakým roštím, najímat si cateringové firmy, které pro ni připravují honosná jídla, a ta pak před hosty vydávat za vlastní kuchařské výtvary, své spolubydlící (Lissy a mě) posílat na celý večer do kina a pak se tvářit uraženě, když se ty chudinky odváží o půlnoci vplížit domů a uvařit si horkou čokoládu.

„Já si ten dotazník taky vyplnila,“ oznamuje a zvedá kabelku od Louise Vuittona. Dostala ji darem od otce, když se po třech schůzkách rozešla s jedním ze svých mužských. Jako náplast na zlomené srdce. Ten člověk měl jachtu, takže to zlomené srdce zřejmě nepředstírala.

„Jak jsi dopadla?“

„Devětaosmdesát.“ Stříká na sebe parfém, pohazuje blondátou hlavou a usmívá se na sebe do zrcadla. „Jo, Emmo, je to pravda, že budeš bydlet s Connorem?“ Zírám na ni s otevřenou pusou.

„Jak to víš?“

„Zaslechla jsem to. Andrew volal dneska ráno Rupesovi a prozradil mu to.“

„Ty se stěhuješ ke Connorovi?“ ptá se Lissy nevěřičně. „Proč jsi mi nic neřekla?“

„Chtěla jsem, vážně. Není to skvělé?“

„Neděláš dobře, Emmo.“ Jemima vrtí hlavou. „Tohle opravdu není dobrá taktika.“

„Taktika?“ ozývá se Lissy a zvedá oči ke stropu. „Taktika? Jemimo, ti dva nehrají šachy, ale chodí spolu!“

„Každý vztah je šachová partie,“ odpovídá zostra Jemima a líčí si oči řasenkou. „Mamka tvrdí, že se člověk musí dívat dopředu a všechno si plánovat strategicky. Když šlápne vedle, vymstí se mu to.“

„To je nesmysl!“ vášnivě protestuje Lissy a dívá se na mě. „Vztah dvou lidí je založený na podobnosti povah. Jde o to najít blízkou duši.“

„Blízkou duši!“ odfrkne Jemima pohrdlivě a podívá se na mě. „Pamatuj si jednu věc, Emmo, *jestli* se chceš dostat pod čepec, nezačínej bydlet s Connorem.“

Očima přitom zaletí jako Pavlovův pes ke krbové římse, kde stojí její zarámovaná fotografie s princem Williamem na charitativním zápase v pólu.

„Ještě pořád máš spadeno na královskou rodinu?“ ptá se Lissy. „Víš, o kolik let je mladší než ty, Jemimo?“

„Neblázni,“ vybuchuje Jemima a tváře jí polévá červeně. „Občas jsi vážně dětinská, Lissy.“

„Já se pod čepec dostat nechci,“ odpovídám jí vzdorovitě.

Jemima zvedá dokonale upravené obočí, jako by chtěla říct „ty pitomá ignorantko“, a sahá po kabelce.

„Jo,“ dodává ještě se zlověstně přimhouřenýma očima, „nepůjčila si některá z vás ten můj svetřík od Josepha?“

V místnosti se na chvilku rozhostí tíživé ticho.

„Ne,“ ujišťuju ji s nevinným výrazem.

„Ani nevím, který to je,“ krčí rameny Lissy.

Podívám se na ni. Víم určitě, že ho nedávno měla na sobě.

Jemima přejíždí pohledem z jedné na druhou, jako kdyby měla místo očí radary.

„Mám totiž hodně štíhlé ruce,“ prohlašuje s varovným výrazem, „a nechci, aby mi někdo vytahal rukávy. A nemyslete si, že to nepoznám. Zjistím to docela snadno. Čau.“

Jakmile se za ní zavřou dveře, podíváme se s Lissy na sebe.

„Zatraceně,“ ozve se Lissy. „Mám dojem, že jsem ho zapomněla v práci. No, tak ho přinesu v pondělí.“ Pokrčí rameny a znovu se skloní nad časopis.

Fajn. Je pravda, že si obě čas od času půjčujeme Jemiminy svršky. Bez dovolení. Ale na naši obranu musím říct, že jich má spoustu, takže si toho skoro nikdy ani nevšimne. Kromě toho Lissy razí názor, že k základním lidským právům patří právo spolubydlících půjčovat si vzájemně oblečení. Podle ní je to vlastně vtěleno do britské ústavy.

„Stejně mi to dluží,“ konstatuje Lissy. „Za to, jak jsem tuhle jejím jménem napsala ten dopis na úřady kvůli všem těm jejím parkovacím lístkům. Ani mi za to nepoděkovala.“ Zvedá hlavu od článku o Nicole Kidmanové. „Co máš dnes v plánu? Nechceš zajít do kina?“

„Nemůžu,“ odpovídám zdráhavě. „Jdu k našim na oběd. Mamka oslavuje narozeniny.“

„Aha, jasně,“ odpovídá a tváří se přitom soucitně. „Tak hodně štěstí. Doufám, že to bude v pohodě.“

Lissy je jediný člověk na světě, který chápe, jak se cítím, když jdu na návštěvu k rodičům. Ale ani ona neví všechno.

Čtyři

KDYŽ SI ALE SEDÁM v metru do vagonu, jsem rozhodnutá, že tentokrát to musí dopadnout líp. Onehdy jsem se dívala na pořad Cindy Blaneové o shledání matek a dcer, které se neviděly celá léta, a po tvářích se mi koulely slzy jako hráchy. Nakonec Cindy pronesla kázání o tom, jak většina z nás považuje rodiče za naprostou samozřejmost a neuvědomuje si, že nám dali život, a měli bychom si jich proto vážit a starat se o ně. A mě najednou začaly hryzat výčitky svědomí.

Takže jsem si pro dnešek umínila:

Co neudělám:

Nenechám se od rodičů vytočit.

Nebudu žárlit na Kerry a nedovolím, aby mě Nev vyprovokoval.

Nebudu pokukovat po hodinkách, abych si zkontrolovala, kdy už můžu vypadnout.

Co udělám:

Zůstanu klidná a budu se chovat jako milující dcera, která má na paměti, že nás ve věčném koloběhu života všechny spojuje posvátné pouto.

(Tohle mám také od Cindy Blaneové.)

Mamka s tatškou dřív bydleli v Twickenhamu, a tam jsem také vyrostla. Teď se ale z Londýna odstěhovali do jedné vesnice v Hampshire. Přijíždím k nim krátce po poledni a mamku nacházím v kuchyni po boku své sestřenice Kerry. Ta se spolu se svým manželem Nevem také odstěhovala z Londýna, do vesnice vzdálené asi pět minut jízdy autem od mých rodičů, takže se pořád navštěvují.

Když je vidím, jak stojí vedle sebe u sporáku, zase mě jako pokaždé bodne u srdce. Působí víc jako matka s dcerou než jako teta s neteří.

Obě mají podobně sestříhané vlasy, i když Kerry je má víc prosvětlené melírem než mamka, obě jsou oblečené do jasných živůtků ukazujících opálenou pokožku v dekoltu a obě se smějí. Vidím, že lahev vína na pracovní desce je už zpola vypitá.

„Všechno nejlepší k narozeninám!“ přeu mamce a objímám ji. Když si všimnu balíčku s mašlí na kuchyňském stole, pocítím netrpělivost. Přinesla jsem mamce naprosto skvělý dárek a už se nemůžu dočkat, až jí ho dám!

„Nazdárek,“ vítá mě Kerry v zástěře a otáčí se ke mně. Oči má nesmírně výrazně nalíčené a na krku jí visí diamantový křížek, který jsem na ní ještě neviděla. Při každém našem setkání má Kerry na sobě nějaký nový šperk. „Jsem moc ráda, že tě vidím, Emmo! Moc často tohle potěšení nemíváme, vid', teto?“

„To tedy ne,“ přikyvuje mamka a objímá mě.

„Mám ti pověsit kabát?“ ptá se mě Kerry, když ukládá do ledničky lahev šampaňského, které jsem s sebou přinesla. „A dáš si něco k pití?“

Takhle se mnou Kerry mluví pokaždé. Jako se svým hostem.

Ale nevadí. Nemíním se tím trápit. Posvátná pouta ve věčném koloběhu života.

„To je v pořádku,“ odpovídám a snažím se, aby to znělo laskavě. „Vezmu si sama.“ Otevírám příborník, ve kterém jsou odjakživa uložené sklenky, a zjistím, že na mě zírají konzervy s nakládanými rajčaty.

„Jsou tady,“ oznamuje mi Kerry z druhého konce kuchyně. „Všechno jsme tu přerovnali. Takhle je to mnohem praktičtější.“

„Aha. Tak jo. Děkuju.“ Beru si skleničku, kterou mi podává, a upíjím víno. „Můžu nějak pomoci?“

„Myslím, že ne...“ odpovídá Kerry a rozhlíží se po kuchyni kritickým zrakem. „Všechno je už hotové. Takže jsem řekla Elaine,“ otáčí se k mamce. „Kde jsi sehnala ty boty? A ona mi odpověděla, že v M&S! Nemohla jsem tomu uvěřit!“

„Jaké Elaine?“ ptám se ve snaze zapojit se do hovoru.

„Z golfového klubu,“ odpovídá Kerry.

Mamka golf nikdy nehrála. Ale když se přestěhovala do Hampshire, daly se s Kerry dohromady a začaly s ním. A teď je neustále sly-

ším mluvit o golfových zápasech, golfových klubových večerech a nekonečných mejdanech se sprátenými golfisty.

Jednou jsem se tam zašla podívat, abych zjistila, o co vůbec jde. Jenomže jsem netušila, že tam platí pitomá pravidla ohledně toho, co má mít člověk na sobě, takže tam jednoho staříka málem sklátil infarkt, protože jsem se objevila v džínách. Museli mi tedy najít nějakou sukni a rezervní neforemné boty s hřeby na podrážkách. Když jsme pak vyrazili na hřiště, nedokázala jsem se strefit do míčku. Ne že bych se do něj nestrefila dobře. Prostě jsem s tím kulatým nesmyslem vůbec nedokázala vstoupit do kontaktu. Nakonec si tedy všichni přítomní vyměnili výmluvné pohledy a já jsem prohlásila, že na něj radši počkám v klubovně.

„Promiň, Emmo, ale nemůžu se kolem tebe protáhnout...“ slyším Kerry, která se mi natahuje přes rameno pro podnos.

„Pardon,“ odpovídám a posouvám se o kus dál. „Takže vám vážně nemůžu s něčím pomoci, mamí?“

„Můžeš nakrmit Sammyho,“ navrhuje a podává mi kelímek s krmením pro rybičky. „Víš, mám o něj trochu strach,“ dodává.

„Jo?“ Cítím, jak se mi strachem sevřel žaludek. „Co... proč?“

„Připadá mi, jako by to ani *nebyl* on,“ odpovídá a naklání se nad kulaté akvárium. „Co myslíš? Zdá se ti normální?“

Provázím ji pohledem a nasazuji zamyšlený výraz, jako bych studovala Sammyho vzezření.

Proboha. Nikdy by mě nenapadlo, že si toho všimne. Snažila jsem se ze všech sil vybrat rybičku, která vypadá navlas stejně jako Sammy. Chci říct oranžovou, se dvěma ploutvičkami, která plave kolem dokola... Tak v čem je rozdíl?

„Zřejmě se o něj pokouší deprese,“ konstatuju nakonec. „Dostane se z toho.“

Pane bože, nedopusť, aby s ním šla k veterináři nebo tak něco, modlím se v duchu. Vždyť jsem si neověřila, jestli mám správné pohlaví. *Mají* vůbec rybičky nějaké pohlaví?

„Můžu pomoci ještě s něčím?“ ptám se, když štědře nasypu krmení na hladinu ve snaze Sammyho zamaskovat, aby na něj mamka shora neviděla.

„Už jsme to všechno docela dobře zvládly,“ odpovídá Kerry líbezně.

„Co kdyby sis šla trochu popovídat s tatínkem?“ navrhuje mamka a sype do cedníku broskvový kompot. „Oběd bude asi za deset minut.“

Tatka sedí s Nevem v obývacím pokoji a dívají se na zápas v kriketu. Táta má prošedivělou hlavu jako vždy pečlivě ostříhanou a učesanou a pije pivo ze stříbrného korbelu. Naši celou místnost nedávno nově zařídili, ale jednu stěnu jako dřív zdobí Kerryiny plavecké poháry. Mamka je všechny jednou týdně důkladně leští.

Kromě toho tam jsou i moje kokardy z jezdeckých závodů. Myslím, že také je přejíždí prachovkou.

„Ahoj, tati,“ zdravím ho a skláním se k němu, abych ho políbila.

„Emmo!“ Zvedá ruku k čelu v předstíraném šoku. „Tys to stihla. Žádné objíždky. Žádné návštěvy historických měst!“

„Dnes ne,“ usmívám se. „Jsem tady, živá a zdravá.“

Krátce potom, co se sem rodiče přestěhovali, jsem nastoupila do špatného vlaku a skončila jsem v Salisbury. Tatka si mě kvůli tomu neustále dobírá.

„Nazdar, Neve.“ Jemně ho plácnu po tváři a přemáhám nutkání kýchnout kvůli silné vodě po holení, kterou se polil. Má na sobě plátěné kalhoty s bílým rolákem, kolem zápěstí těžký zlatý náramek a na prstě snubní prstýnek, v němž má zasazený briliant. Nev řídí rodinnou firmu, která zařizuje kanceláře po celé zemi, a s Kerry se seznámil na nějaké sešlosti mladých podnikatelů. Zřejmě si tehdy navzájem pochválili svoje rolexky.

„Ahoj, Emmo,“ zdraví mě. „Viděla jsi ten nový stroj?“

„Jaký?“ Tupě na něj zírám, ale pak si vybavím nové nablýskané auto, které jsem viděla zaparkované na příjezdové cestě. „Aha, ano! Nesmírně elegantní.“

„Mercedes pětka.“ Dopřeje si vydatný doušek piva. „Základní cena dvaáctýřicet tisíc.“

„Sakra.“

„Tolik jsem ale nezaplatil.“ Klepne se ze strany do nosu. „Hádej.“

„Hmm... čtyřicet?“